

Ivan

COColumn door Joep van Zijl

'Hé, ik moet je wat vertellen. Ik heb hiv', zei Ivan terwijl hij zijn gladde blote billen nog eens tegen mijn kruis drukte. Met beide armen hield ik hem stevig vast zoals ik de hele nacht gedaan had. Nu niet meteen loslaten. Dat staat zo lomp, dacht ik. Ondertussen stakte mijn adem in mijn keel en voelde ik mijn hart sneller kloppen.

Ik wist niet zo snel iets uit te brengen en ook Ivan doorbrak de stilte niet. Als twee verstrengelde boomwortels, die alleen naar elkaar kunnen groeien, bleven we daarom onder zijn witte dekbed liggen. Mijn schrikreactie moet ook hij hebben gevoeld, besefte ik me. Een vreselijke afwijzing omdat die op zo'n intiem moment komt, dacht ik bij mezelf terwijl ik wat door de kamer staarde.

De fles glijmiddel, het bijna lege flesje poppers en een zakje wiet, waren de stille doch weinig romantische getuigen van afgelopen nacht. Twee volle glazen wijn in de vensterbank, herinnerden me nog eens aan het feit dat verlangen en geiligheid duidelijk de boventoon voerden gisterenavond. Hetzelfde gold voor de gebruikte condooms, die her en der op de grond lagen.

'Wil je koffie of thee', vroeg Ivan terwijl hij zich rustig maar gedecideerd van mij losmaakte. *'Koffie graag',* antwoordde ik. Het warme lichaam, dat zojuist nog naast me lag, bewoog zich inmiddels door de kamer. *'Waar heb je mijn boxershort gelaten? Ach laat ook maar, ik zet wel in mijn nakie koffie',* klonk het vervolgens.

En terwijl Ivan richting keuken liep, wierp ik nog een blik op zijn slanke mannelijke lichaam. De middagzon veranderde zijn koffiebruine huid in een verzameling goudgele kleurtinten, die elke ronding van zijn lijf accentueerden. Hiv of niet, hij ziet er bij daglicht nog lekkerder uit, dacht ik.

Bezorgd was ik niet maar wel teleurgesteld. We hadden het immers veilig gedaan maar ook heerlijk ontspannen en intens gevreeën. Zou ik dat weer willen en kunnen, nu ik weet dat hij hiv heeft? Duurde het gisteren daarom zo lang voordat hij me mee naar huis vroeg? Waarom vertelde hij het überhaupt eigenlijk al na onze eerste nacht? Misschien zouden we elkaar hierna toch nooit meer zien?

'Suiker of melk?' riep Ivan vervolgens vanuit de keuken. Zonder het antwoord af te wachten stapte hij weer de kamer binnen en zette een dienblad op tafel. *'Lig je nog steeds in bed. Ik dacht dat je nu wel aangekleed op de bank zou zitten',* zei hij verbaasd. *'Oh sorry. Je zal vandaag wel plannen hebben. Ik kleed me snel aan en douche thuis wel',* antwoordde ik. *'Doe rustig aan. Ik heb geen haast',* klonk het wederom uit de keuken waar Ivan de twee glazen wijn wegspoelde.

'Heb jij mijn boxershorts gezien', riep ik terug. *'Die ligt hier in de keuken. Daar heb je 'm namelijk ook uitgetrokken, remember?'*, antwoordde Ivan op ironische toon. Letterlijk en figuurlijk met de billen bloot, meldde ik me vervolgens bij het aanrecht.

Ivan keek ondeugend in mijn richting en vroeg: *'Zullen we ons voorlopig nog maar niet aankleden?'* 'Dat is goed', antwoordde ik ietwat verlegen. Kort daarop lagen we weer in bed. 'Nog even over wat je vanmorgen zei', begon ik. *'Laat nu maar even'*, zei Ivan en omhelsde me stevig. *'Het feit dat we hier weer samen liggen, zegt voor vandaag meer dan genoeg'*.